

**R. P. Antonii De Escobar Et Mendoza, Vallisoletani,
Societatis Iesv Theologi, Vniversæ Theologiæ Moralis,
Receptiores Absqve Lite Sententiæ nec-non
Problematicæ Disquisitiones ... Tomus ...**

**Escobar y Mendoza, Antonio de
Lugduni, 1652-1663**

Cap. IV. De Eucharistia Adoratione, ipsius ad salutem neceßitate,
Obligationèque eam sumendi ex diuino præcepto.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80513](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80513)

Sectio I. De Euchar. Recept. Sententia. 35

Etenim Christum non solum intellectu cognoscere, sed etiam sensu corporeo videre adorantes, & illius preces audire, fover pietatem, excitat reverentiam. Sic denique Christus ex suo verbo, ac promissione accidentibus panis & vini annectitur, ut ad illorum motionem ipse moveatur, illis vero destructis ipsius realis praesentia pereat. Doctores communiter.

CAPVT IV.

De Eucharistia Adoratione, ipsius ad salutem necessitate, Obligatione, quae eam sumendi ex diuino praecepto.

IDE certum est, adorari debere Eucharistiam interius & exterius adoratione Latræ. Quia continet Christum Dominum eiusdem excellentiæ & dignitatis ac adest in Cælo. Trident. sess. 13. c. 1. & can. 6.

Debet absolute adorari, cum non est probabilis dubitatio, an sit consecrata hostia, nec ne vel ob defectum Ministrum, vel debitæ materiæ. Quia aliàs deuotio in Sacramentum minuitur, variisque scrupulis animus distrahitur. Esto aliquando acciderit, hostiam consecratam non esse: ac raro id communem adorationis modum impedire debet. Suar. d. 65. sect. 2.

Vnde infero, Sacerdotem simulantem celebrationem, cum tamen non celebret, grauissimè delicturum. Quia proponit adorandam materiam nullâ dignam adoratione. Quoties sacrificium offert, vel communicas, debes hoc Sacramentum adorare. Quia tibi adorandum proponitur. Similiter quando à Sacerdote eleuatur in Missa, aut ad infirmum deferretur, vel aliquo modo tibi praesens occurrat. Quod si aliquando hanc adorationem ob negligentiam sine scandalo omittas, haud grauius delinques ob materiæ leuitatem. Suar. d. 65. sect. 1.

Sacrilegium est, irreuerenter hoc ineffabile Sacramentum tractare: cum scilicet corporalibus, vasis, vestibusque immundis vtreis in illius consecratione: aut si incaute custodias, ut ad corruptionem deueniat, vel ab hostiis irreuerenter tractetur. Cap. Genè, de celebr. Missar. Nulla tamen est ipso iure poena imposita, sed imponenda.

Necessarium esse Eucharistiam ad salutem necessitate praecepti non solum Ecclesiastici (de quo alibi) sed & diuini, certum est. At sect. 2. discutiam, num sit necessaria necessitate medij, seu remedij, seu finis. Illud enim necessarium est necessitate medij, quod per se & positum medium est ad salutem animæ comparandam, quodque dicitur necessarium necessitate finis, quia sine eo finis ita æternæ obtineri non potest. At necessarium necessitate praecepti praeceptum non est medium positum ad salutem obtinendam: sed est medium negativum; quia negat, & impedit, ne salus obtemperat violatione praecepti agatur.

Porro praeceptum diuinum de sumendâ Eucharistia cum affirmatiuum sit, necessario debet

aliquo tempore obligare. Quod autem sit, non diuinum de conuenit inter Doctores, de quo sect. 2. Supponens verò ex veriori sententia praecepto diuino omnes fideles adstringi ad communionem percipiendam in mortis periculo, crediderim, eundem inferri, communicantem extra periculum mortis, non solum posse, sed teneri Eucharistiam in periculo mortis constitutum suscipere. Quia communio facta ante periculum mortis non praecepitur, ergo ea satisfieri non potest communioni praeceptæ. Impossibile enim est, te praecepto satisfacere, nisi opus praeceptum exequare. Suar. d. 69. sect. 3. Henric. lib. 8. c. 4. Vasq. d. 2. 1. 4. c. 3. à num. 13.

Imò extra mortis articulum communiter Doctores asserunt interdum in vitâ praeceptum diuinum communicandi obligare. Quia cum proprius effectus Eucharistiae sit, animam suscipientis enutrire, & aduersus insidias diaboli roborare, ut in acceptâ gratiâ fidelis perseueret; satis contemptor propriæ salutis esset, qui in suscipiendo hoc salutifero pharmaco negligens existeret. Ob hanc causam per tres, vel quatuor annos communionem omittentem praecepti diuini reum esse crediderim. Suar. d. 69. sect. 3. Bonac. d. 4. qu. 7. punct. 1. à num. 8. Addentes id esse, etiam conclusâ aliquâ Ecclesiæ determinatione, cui minime assentio, ut proprio Problemate indicabo.

CAPVT V.

De Ministro Eucharistiae, ad consecrandum, & ministrandum.

QUOD illius consecrationem soli Sacerdotes sunt Ministri. Quia nullus alius à Sacerdotibus hanc accepit à Christo potestatem. Trident. sess. 22. cap. 1. & 4.

Fert usus Romanæ Ecclesiæ, ut cum Episcopus consecratur, hic simul cum consecrante verba consecrationis proferat: & cum Episcopus ordinat, Sacerdotes noniter ordinati esto plures sint, cum ipso Episcopo ordinante proferunt consecrationis verba. Certe si simul proferunt, & finiunt consecrationis formam cum debita consecrandi intentione, consecrant omnes. Quia nulla est ratio, ob quam vni potius, quam alteri consecratio tribuatur. At quia vix est moraliter possibile, plures concurrentes ad vnius hostiæ consecrationem simul verba finire: quoniam modo hoc licitum esse possit, siquidem plures ex illis periculo morali exponuntur profecti formam super materiam iam ab alio consecratam, & consequenter indebitam. Crediderim, omnes sic ad consecrationem vnius hostiæ concurrentes intentionem habere consecrandi, & simul cum Episcopo verba finiant, secus si ante vel post. Suar. d. 61. sect. 4. Coninch quest. 82. art. 2. num. 13.

Sacerdos excommunicatus, depositus, aut degradatus non ideò amittit validè consecrandi potestatem. Quia eorum potestas, quæ in Characterè fundatur, est indelebilis. D. Thom. quest. 82. art. 5. 6. & 7. quem omnes Theologi sequuntur.

Quò

47 Obligat extra mortis articulum.

48 Solum Sacerdotes sunt ministri quoad consecrationem.

49 Qualiter plures Sacerdotes consecrationis vnius Hostiæ possunt esse ministri.

50 Depositus, ac degradatus consecrare validè potest.

FRANCISCO BAR
Theod. Mor
TOM. II. IV
E. IV